

„Adj teret az életnek!”

SZENT MIKLÓS (december 6.)

A keleti egyházban Miklós a legnagyobb szent. Rögtön a Szűzanya, Mária után következnek. Nyugaton minden gyermek ismeri Szent Miklóst. Az adventi idő kezdetekor számos fűződik december 6-ához, Mikulás ünnepéhez. Ezen a napon megajándékozzák a gyerekeket. Miklós az atyai vonásokkal rendelkező ember, aki kiosztja adományait a gyermekeknek. A középkorban Miklós-templomokat építettek a vándorutak és a hajóutak mentén. Miklós neve azt jelenti: a nép legyőzője. Szent Miklós történetéről sok legenda szól, és a legendákat már nem lehet elválasztani a történelmi igazságtól.

Ami biztos: Miklós Myra püspöke volt. Hogy azonban miként nevezték ki püspöknek, azt már legendák övezik. Miklós zarándokútra indult a Szentföldre. Amikor visszatért, éppen meghalt a püspök. Nem tudtak megegyezni, hogy kit válasszanak új püspöknek. Végül úgy határoztak, hogy azt a papot választják meg, aki másnap elsőként lép a templomba. Ez véletlenül Miklós volt, aki nem tudott erről az egyezségről. Sok legenda, amely a szent segítőkészségéről mesél, dicséri jótékonykodásait, melyeket püspökként vitt véghez. Egy elszegényedett nemes már alig tudta eltartani családját. Miklós megtudta ezt, és három egymás utáni éjszaka egy-egy zacskó aranyat dobott be az ablakon át a három leány hálólhelyére, hogy ezek fedezzék hozományukat. Egyszer néhány hajós került nagy szedelembe a tengeren, s a püspök segített nekik, úgyhogy biztonságban partot értek. Három katonatiszt, akiket a császárnál igazságtalanul vádoltak meg felségárulással, Miklóshoz könyörgött segítségért. A kivégzésük előtti éjszakán Miklós megjelent álmában a császárnak, és szemére vetette igazságtalanságát. Erre a császár elengedte a tiszteket. Egy anyának, akinek figyelmetlensége miatt megégett a gyermeke, élve visszaadta gyermekét.

Mindezekben a legendákban egyértelműen látszik, hogy Miklós ott lép fel, ahol véget ér az emberek bölcsessége. Ő az ember atyai vonásokkal, aki valóban a három leány apjává válik, aki új életet ajándékoz nekik, mivel vér szerinti gondviselőjük nem tudja megvédeni őket. Ő a segítség szükség idején. A tengerészek azóta is őt hívják, ha veszélybe kerülnek. És Miklós az apa, aki helyreállítja az igazságot. A gyermeknek, akit anyja nem tud megvédeni a haláltól, mert önmagával foglalkozik, apja lesz, aki ismét életre kelti a gyermeket. Ilyen atyai vonásokkal rendelkező emberekre, akik rendületlenül fellépnek az igazságért, és bátorítják a védtelen embereket, hogy ők is vállalják saját életüket, óriási szükség van napjainkban. Manapság apa nélküli társadalomról beszélünk. Ahogy a háború utáni időkben, ma is sok gyermek szenved attól, hogy nélkülöznie kell az apát, mivel az apák nincsenek eleget otthon, hanem csak munkájukra koncentrálnak. Szent Miklós atyai vonásaival példaképe lehetne napjainkban azoknak az apáknak, akik tudatosan meg szeretnék élni apaságukat.

Miklós megmutatja nekik, hogy az apa valódi csodára képes, ha valóban odafigyel gyermekeire és annak konkrét problémáira. Nemcsak a gyermekeknek, hanem mindannyiunknak szükségünk van ilyen atyai emberekre. Ők sikraszállnak. Vállalják az ellenállást. Erősítenek bennünket. Megteremtik az élet terét azáltal, hogy szabaddá teszik önmagukat mások számára, és bátorítják őket, hogy vállalják saját életüket, és próbálják meg az újat. Akár férfi vagy, akár nő, ott van benned az atyai oldal. A Szent Miklós legendáival való foglalkozás megmutatja neked atyai adottságodat. Hol van szükségük gyermekeidnek atyai oldalra? Hol van szükségük munkatársaidnak egy apára, aki szabaddá teszi magát számukra?

Legyen bátorságod megélni atyai oltalmadat, bátorítani az embereket, és megteremtani számukra a teret, amelyben kibontakoznak, és megtalálják az életet.

*„Szent Miklós püspök élt nagy szentségben,
Isten kegyelmében; bűjtölvén sokat egész életében.
Sok szép kincseit Jézus nevében szegényeknek adta,
bajban levőket gondjába fogadta.
Püspökségében az igaz hitet mindhalálig védte,
tévedés ellen bátran harcolt érte.
Adjon az Isten ilyen papokat az Ő országának,
jó püspököket Krisztus Egyházának!”*

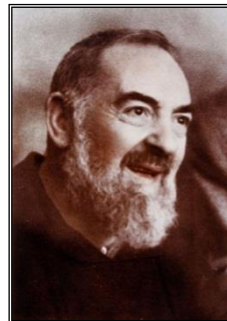

A Szent Péter Bazilika, a katolikus vallás világitótornya (Olaszország)

A katolicizmus központjának számító Szent Péter bazilika és a Bernini által tervezett, látványos oszlopsor – különösen a legutóbbi évtizedekben – a katolikus egyház történetét meghatározó, megrendítő szertartások kulisszájaként szolgált. A régi vatikáni Szent Péter bazilikát a IV. században építtette Constantinus császár a Vatikán-dombon, Péter apostol sírjának helyén. Az évszázadok során egyre több zarándok ke-

reste fel ezt a helyet, valóságos folyamként árasztva el Rómát. 1506-ban kezdődött a jelenlegi bazilika építése. A munkálatok élén több neves művész váltotta egymást: Bramante, Raffaello, Giuliano és Antonio da Sangallo, Michelangelo, Carlo Maderno és végül Gian Lorenzo Bernini, akit Maderno 1629-ben bekövetkezett halála után bíztak meg a homlokzat befejezésével. 1656 és 1667 között építtette meg Bernini az építészeti remekműként számon tartott kolonnádot, amely 284 oszlopával és 88 pilaszterével hatalmas, 240 méter széles elipszist alkot, s olyan hatást kelt, mintha két karjával magához ölelné a híveket. A tér közepén, a két szökőkút között magasodik a vatikáni obelisztk. Ennek tetején egy fontos ereklyét, a Szent Kereszt egy darabját őrzik. A bazilika belső tere lenyűgözően monumentális. Jobboldalt, az első kápolnában található a *Piéta*, amelyet mindössze 25 éves korában alkotott Michelangelo. A jobb oldali utolsó pilaszter mellett van Szent Péter bronzszobra (XII. század). A márványtrónuson ülő szoboralak lábfeje már egészen elkopott a hívők csókjaitól. A bal oldali első és második kápolna között található az az ajtó, ahonnan fel lehet menni a Michelangelo által tervezett kupolába. A 136 méter magas, 42 méter átmérőjű kupola nemcsak a bazilika emblémája, de Róma egyik jelképe is. Itt, a Szent Péter bazilikában és az előtte levő téren tartják a katolikus vallás legjelentősebb szertartásait. A vasárnapi Úrangyala imádságra minden héten hívek ezrei gyűlnek össze a hatalmas téren. A fontosabb események közül külön említést érdemel a pápa találkozója a fiatalokkal, akik az elmúlt években az ifjúsági találkozó alkalmából valósággal megszállták az olasz fővárost. Megindítóak és magasztosak a karácsonyi, a nagyheti és húsvéti, valamint a szentéveket megnyitó és lezáró ceremóniák. Az egyháztörténet legutóbbi eseményei – különösen a II. János Pál pápa halála és temetése alkalmából rendezett szertartások – hívők százezreit vonzották a Szent Péter bazilika elé. A lengyel származású pápa, aki zarándokként bejárta a világot, hogy vigaszt nyújtson a Föld legszegényebb, legegyszerűbb lakóinak, a hívők egész közösségét elbűvölte karizmatikus személyiségével. Amikor végül betegségtől meggyötört testét az Úr ölelő karjába vetette, sokan már szentnek tartották, és a hívők a világ minden tájáról eljöttek, hogy őszinte imáikkal és megindult lélekkel kísérjék el utolsó útjára.

„Vidáman, őszinte és nyitott szívvel járj, amennyire csak tudsz, és amikor nem vagy képes megmaradni a szent vidámságban, akkor se veszítsd el soha bátorságodat és bizalmadat Istenben!”

Padre Pio

4/12.

Pio atya és Karol Wojtyła, egy misztikus barátság története... (7)

A II. János Pál pápa és Pio atya között fennálló különleges, misztikus kapcsolatra szolgál bizonyítékul a következő történet is. Egy nap Pio atya egyik legkedvesebb lelki gyermeke, Cleonice Morcaldi asszony szintén megkérdezte az atyát, melyik az a sebhely a testén, amelyik a legtöbb szenvedést okozza neki. Ugyanazt a kérdést tette fel tehát az atyának, mint a későbbi pápa. Az asszonynak azonban Pio atya csupán a fején lévő sebekről tett említést, és azok kapcsán nyilatkozta, hogy nagy fájdalmat okoznak neki. Majd az asszony még egy, számunkra különleges jelentőségű kérdést tett fel az atyának. Ez így hangzott: „Krisztus mindkét vállán hordozta a keresztet, vagy csupán az egyikén?” Pio atya erre a következő választ adta: „Csupán az egyikén.”

Csak Karol Wojtyła tudott tehát e titokzatos sebhely létezéséről. A néphit és a hagyomány szerint egyébként ehhez hasonlatos dolog esett meg a nagy középkori szenttel és misztikussal, Clairvaux-i Szent Bernáttal is. A szent apát ugyanis egy alkalommal imádkozás közben megkérdezte Jézust, mi volt a legnagyobb fájdalom, amelyet kinszenvedése alatt el kellett viselnie.

Jézus a szentnek így válaszolt: „**Volt egy sebhely a vállamon, három ujjnyi mély, három csontom is láthatóvá vált általa. Ezt a sebhelyet a kereszt hordozása okozta: ez volt az a sebhely, amely a legnagyobb fájdalmat okozta testemnek, és e sebhelyről az embereknek nincs is tudomásuk. Te azonban fedd fel e sebhelyet a keresztény hívek előtt, és tudd, hogy bármit kérnek is tőlem az emberek e sebhely erejéből, megkapják azt. És mindazoknak pedig, akik e sebhely dicsőségére és tiszteletére elimádkoznak három Miatyánkot, három Üdvözlégyet és három Dicsőséget, arra a napra eltörlöm minden bocsánatos bűnüket, halálos bűnüket megbocsátom, ők maguk pedig nem halnak hirtelen halált, haláluk pillanatában pedig meglátogatja őket a Boldogságos Szűz, és minden kegyelmet és isteni irgalmat megkapnak majd.**”